

PRESTIŽNÍ STUDENT

ČESKO

9. 12. 2024

ČLENOVÉ REDAKCE

**PÁJA
CHALUPOVÁ**
4.B

**ANIČKA
VERNEROVÁ**
4.B

**ELIŠKA
DOLEŽÍLKOVÁ**
3.B

**MAJDA
MAJNEROVÁ**
3.B

**KRISTÝNA
SIEGLOVÁ**
3.B

**MAJDA
KOZLOVÁ**
3.B

**ŠIMON
ROSKOVEC**
3.D

**EVI
VACKOVÁ**
4.B

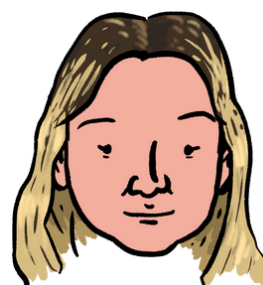
**MAREK
BARBUŠ**
4.B

**MAJDA
SODOMKOVÁ**
2.C

**JONÁŠ
HRMO**
2.B

**PÁŤA
ALBERTOVÁ**
2.B

**KUBA
MEJZR**

**KLÁRKA
ŠOLTYSOVÁ**

**VOJTA
VERNER**
1.D

**MARKÉT
KUBÁČOVÁ**
1.D

OBSAH

GRAFIKA

Pavla Chalupová
Majda Majnerová
Majda Kozlová
Evi Vacková
Vojta Verner
Markét Kubáčová
Kristýna Siegllová
Páťa Albertová

ILUSTRACE

Šimon Roskovec

KOREKTURA

Anička Vernerová
Majda Majnerová

TITULNÍ STRANA

Šimon Roskovec
Evi Vacková

Úvodník	3
Americká ruleta	4
České léto	5
Rok české hudby: O co jde a proč by mě to mělo zajímat?	6
Geniální české remaky aneb vrchol socialistické tvorby	7
Rozvod Evy a Vaška a jeho důsledky	9
Jak komunismus ničil životy českých sportovců	10
Oceán betonu a oceli	11
Kdo nemá rád Panenku?	12
Čajík z kabinetu aneb spill the tea - professor's edition	13
Česká stopa ve světě: Seznam Čechů, na které si vzpomenout, než emigrujete	15
Kam to půjdeme zapít?	16
Největší Čech všech dob: Výcucy z politologie vol. 7	19
Studentské kavárny v centru a okolí	20
Čím jsou Češi typičtí?	22

Rok se s rokem sešel a za okny opět nepadá sníh. Advent je již v plném proudu a ke štěstí chybí už jen velký svařák a trdelník. Vánoce jsou opět tady, tématem prosincového čísla však nejsou. Abychom se vyvarovali klišé a neopakovali téma loňského roku, rozhodli jsme se letošní prosinec zaměřit na naši vlast.

V tomto čísle se nesnažíme Českou republiku nějak opěvovat ani hanit. Ve snaze o poměrně neutrální pohled na naši zemičku jsme vybrali několik témat, ve kterých se jakožto Češi nějakým způsobem angažujeme, ať už úspěšně či nikoliv. Jako vždy jsme nevynechali další díl rubriky Čajík z kabinetu, dále se můžete dočíst o důsledcích rozvodu století (ano, mám na mysli rozvod Evy a Vaška) nebo o roku české hudby, českém létě a mnoha dalších tématech. Opět jsme také navázali spolupráci se školním časopisem Virtuální Periodikum a navzájem zpracovali články o těch nejlepších kavárnách a hospodách v centru Prahy.

Jako předchozí roky nás i letos najdete na vánočním bazaru, kde nás můžete podpořit koupí placek. Podrobnější informace o našich produktech nasdílíme v průběhu měsíce na náš Instagram.

Milé čtenářky a milí čtenáři,
příjemné české čtení Vám přeje

šéfredaktorka Pavla Chalupová

Šéfredaktorka

AMERICKÁ RULETA

Americké prezidentské volby se v posledních pár týdnech staly středem zájmu nejen v samotných Spojených státech, ale takřka všude. Než se začnete podívat, proč v čísle s tématem „Česko“ píšu o zahraniční politice, vyčkejte a neotáčejte list. Zvolený čtyřicátý sedmý prezident USA má totiž i v naší skromné středoevropské zemi své „dvojče“. Přestože bývalý premiér Andrej Babiš nebyl narozdíl od Trumpa při prezidentské kandidatuře úspěšný, oba senioři sdílejí několik zarážejících paralel.

Nejspíš nejokřídlenější podobností mezi dvěma byznysmeny-politiky je patriotická červená kšiltovka. Ikonický doplněk s kouzelnými slůvky „Make America Great Again“ byl zřejmě inspirací pro Babišovu obdobu s heslem „Silné Česko“ (která se však zdaleka netěší takové popularitě). I název hnutí slibující, že „bude líp“, má podobný nádech jako MAGA slogan. Myšlenky obou frontmanů mají v zásadě působit na „obyčejné lidi“ a slibují většinou nesplnitelné zlepšení za cenu jejich hlasu. Americká varianta má připomínat domnělé lepší časy a evokuje vizi mocných Spojených států – takových, jaké v očích mnohých bývaly

Zejména na ekonomickém blahobytu jednotlivců si zakládá Babiš, který si tak získal davy nespokojených voličů. Oba politici úspěšně hlásají populistické sliby, mezi něž patří například snížení daní. Hnutí ANO, jejímž je Babiš předsedou, je (i když nekonzistentně) spíše pravicové, ale narozdíl od

Trumpovy politiky ne tak extrémně. Bývalý premiér a jeho strana má být tak trochu „pro všechny“, o což se nově zvolený prezident USA sice také snaží, ale s jeho nenávisnými radikálními názory to jde jen těžko. Nad (radši českým) pivem by si mohli popovídat i o imigrační politice, která je hlavně v USA palčivou otázkou pro většinu voličské populace. S Babišovým výrokem, že „ilegální migraci je potřeba brutálně řešit“, by Trump jedině souhlasil.

Oba si také uvědomují moc sociálních sítí, kde na sebe často upozorňují. Co je právě v trendu můžete snadno zjistit návštěvou Babišova TikTok účtu, kde se snaží pózovat jako „srandovní strejda“ (nebo spíš děda?). Trump si zase občas plete platformu X, která nyní patří jeho velkému podporovateli Elonu Muskovi, se svým deníčkem. Emotivním politickým příspěvkům předchází třeba výrok o dietní Coca-Cole a jak prý „jakživ neviděl, aby ji pil stíhlý člověk“.

Přesto, že jste se právě dočetli o všelijakých více či méně humorných podobnostech, Andrej Babiš a Donald Trump se také v mnoha ohledech zásadně liší a rozhodně je nelze házet do jednoho pytle. Jejich srovnání pro nás však může být podkladem jak k pobavení, tak k zamyšlení nad tím, komu a proč důvěřujeme.

Kristýna Siegllová

České léto

Léto: teplý vítr a hlavně strašné horko, při kterém se nechce nic dělat. Mluvím přesně o tom létě, které je už pár měsíců za námi, a tak si pojďme spolu zavzpomínat na ty krásné, někdy i vyčerpávající, teplé a volné dny.

Léta ve velkoměstě jsou náročná. Mnoho lidí – snad jen pro zlost a žádná stinná místa. Tahle realita nám umožňuje pochopit, proč tolik lidí touží utéct alespoň na chvíli od toho nesnesitelného horka.

Útěk od veder – kam jinam než na chalupu!

Na vesnici, kde bydlím, se věci mají tak, jak se mají, a můj dům se stal mou chalupou. Přesto mě fascinuje, jakou kulturu si u nás chalupaření vypěstovalo. Představa romantického útěku od stresu a každodenního monotónna do přírody – za lesy, klidem nebo za peřinami s draným peřím a křížky nade dveřmi – má své kouzlo.

Mluvíme-li o přírodě, kdekdo z nás se na chalupě podívá pod kytky, i když zahradničení nijak zvlášť neholduje. Okolí a spousta času z vás opravdu dokáže udělat výborného zahradníka! Rozkvétající zahrada pak barví mnoho vzpomínek.

Kempování – z vlastní zkušenosti vím, že bez chalupy se dá v létě vyžít i jinak – třeba právě kempováním. Není nad to vyrazit do přírody s

nadějí, že jeden z vašich kamarádů má místo ve stanu a snad i ve spacáku. Končit den u malého táboráku, který se těžko zakládá i hasí a opékat si buřty – to bývají nejkrásnější zážitky, které jsou bez zbytečného plánování a stresu.

Úžasné jsou také letní akce a festivaly. Pokud žijete mimo velkoměsto, mohou to být tradiční jarmarky, hasičské zábavy nebo letní kina. A pokud chcete větší zážitek, stojí za to navštívit festivaly jako Colours of Ostrava, Rock for People nebo Karlovarský filmový festival.

Letní kino – nostalgie pod hvězdami

A když už je řeč o letním kině – napne se plátno a všichni netrpělivě čekají, až začne promítání. I když to znamená vydržet nejméně do půl jedenácté, než se dostatečně setmí. Hlavně, ať něco hraje, i kdyby třeba česká komedie.

Mluvila jsem hlavně o svých zkušenostech a zážitcích z léta. Pro mne bylo vždy léto to doma, ať s vedrem či bouřkou. České léto je léto každého z nás, i když ho zrovna netrávíme v Česku. Otravné uklízení na zahradě chalupy, výlet na Křivoklát, Mácháč a čas s kamarády. Zkrátka jedinečné prožitky každého z nás.

Patricia Albertová

Rok české hudby

O co jde a proč by mě to mělo zajímat?

Možná jste postřehli, že se rok 2024 nesl (a stále nese) ve znamení české hudby. Jelikož vše nechávám na poslední chvíli, i o této události vás informuji v prosinci, ale aspoň se to hodí k tématu tohoto čísla.

Tradice oslav *Roku české hudby* sahá až do roku 1924, kdy uplynulo 100 let od narození Bedřicha Smetany, jednoho z našich nejvýznamnějších hudebních skladatelů. Od té doby je každý rok končící čtyřkou spjat s připomínáním a popularizací české hudby. Důvod pro oslavy byl v roce 2024 velký – nejen, že se před 200 lety narodil Bedřich Smetana, ale osobností, které letos měly (či ještě budou mít) výročí narození či úmrtí je mnohem více. Patří mezi ně například Karel Kryl, Jiří Šlitr, Antonín Dvořák nebo Leoš Janáček.

Přestože středobodem *Roku české hudby* nebyla jen klasická hudba, byla jeho důležitou součástí a většina akcí se nesla v jejím duchu. Samotným vyvrcholením letošních oslav byla série tří koncertů České filharmonie v newyorské Carnegie Hall. Dovolte mi tedy napsat něco o tom, jaký vliv měla a má česká klasika ve světě a jak to s ní vypadá v současnosti.

Česká filharmonie není v USA žádným nováčkem. Za zmínku stojí její vystoupení z roku 1965, kdy se do Spojených států podívala Česká filharmonie vůbec poprvé, a rok 2018, kdy filharmonici zahráli při příležitosti 100 let od založení Československa.

Ve slavné Carnegie Hall měla také v roce 1893 premiéru Dvořákova Symfonie č. 9 „Z Nového světa“.

Pro českou klasickou hudbu je pravděpodobně nejzásadnějším skladatelem Bedřich Smetana, který je právem považován za zakladatele české národní hudby. Jeho nejznámější dílo, cyklus šesti symfonických básní *Má vlast*, je českými motivy doslova propleten. V 50. letech minulého století zneužili Smetanova odkazu komunisté, pro něž byla národnost a lidovost hudby stěžej-

ní. Smetana se stal pro komunisty symbolem toho, jak by správný hudební skladatel měl vypadat, a co do zastoupení v repertoáru České filharmonie ho nepředčili dokon-

ce ani ruští autoři. Slovy Klementa Gottwalda: „Smetana jako žádný jiný náš umělec vyslovil naše národní pokrokové ideály a tužby a jeho hudba zní v souzvuku s naším dnešním národním snažením a je nám povzbuzením k další práci a zápasu. Radostněji než kdy jindy zní nám dnes *Má vlast*.“

V Čechách méně oceňovaný, ale ve světě bezesporu nejvýznamnější je Antonín Dvořák. Jeho „Novosvětská“ se v roce 1969 podívala dokonce až na Měsíc, kam si ji s sebou vzali astronauti z mise Apollo 11. Vedle obrovského světového odkazu zanechal Antonín Dvořák velkou stopu i u nás. Také Dvořák využíval ve svém díle české a potažmo slovanské motivy, viz jeho *Slovanské tance* či opera *Moravské dvojzpěvy*. Mimo to se také stal prvním dirigentem České filharmonie.

Chápu, že tahle hodina dějepisu byla pro mnohé dost vyčerpávající, takže se v závěru chci věnovat symfonickému orchestru, který klasickou hudbu přibližuje mladým lidem. Police Symphony Orchestra vznikl roku 2010 v Polici nad Metují a od té doby stihl velké věci. Vyprodal Lucernu, zahrál si s Tomášem Klusem, Janem Cinou a dokonce se členy Divadla Jára Cimrmana. Tvoří ho převážně neprofesionální hudebníci ve věku mezi 15 a 30 lety, takže nadšení a láska k hudbě jim rozhodně nechybí. Repertoár Police Symphony Orchestra zahrnuje kromě klasické hudby i filmové melodie, popu-

lární, rockovou a swingovou hudbu, nemusíte se tedy bát toho, že na jejich koncertě budete 3 hodiny v kuse poslouchat nekonečně dlouhou symfonii. V roce 2024 o nich vznikl dokumentární film Velký finále, který zachycuje, jak taková skupina mladých hudebníků funguje. Zaujali vás? Vyražte na některý z jejich koncertů!

Brno

16. 2. 2025 (19:30)

Hradec Králové

8. 3. 2025 (19:30)

Hradec Králové

9. 3. 2025 (17:00)

Praha

26. 4. 2025 (19:30)

Zlín

30. 5. 2025 (19:30)

Police nad Metují

14. 6. 2025 (18:00)

Rychnov nad Kněžnou

30. 8. 2025 (19:30)

České Budějovice

27. 9. 2025 (19:30)

Citace pochází z knihy *Česká filharmonie pod tlakem Stalinské kulturní politiky v padesátých letech* od Michaely Iblové.

Majda Majnerová

Geniální české remaky aneb vrchol socialistické tvorby

Byli-li jste v minulém životě komunistickými kulturními politiky, tenhle článek radši přeskočte. Nebo ne, ať vidíte, jakou mírou jste uškodili českým hudebníkům, kteří byli ve snaze dostat do ČSSR zahraniční hudbu donuceni přetextovávat originály cizích písniček. Chci vám totiž představit své nejoblíbenější bizarně-skvělé coververze, které se řídí heslem Jirky Babici: „Když nemáte cibuli, tak tam dejte česnek.“ V tomto případě spíše: „Když nemáte Chicago, tak tam dejte Tuchlovice.“

Je To Zlé – Ladislav Vodička (orig. Ring of Fire – Johnny Cash)

Tenhle počín Ladislava Vodičky jsem do tohoto seznamu nezařadila proto, že by byl nějak extrémně strašný, naopak si myslím, že patří mezi povedenější předělávky. Důvodem je jeho název, který vystihuje následující písničky (až na čestnou výjimku na konci) naprosto dokonale.

Já Tu Zemi Zním – Ladislav Vodička (orig. I've Been Everywhere – Geoff Mack)

U Ladislava Vodičky ještě zůstaneme. Lenost textaře se zde dá částečně ospravedlnit tím, že i v zahraničních verzích je podstatou celé písničky vyjmenovávání snad všech zeměpisných poloh daného státu či kontinentu. Stejně jsem ale toho názoru, že zpívat o Chicagu, Louisville a Kostarice, jak tomu je v americké verzi, je daleko poetičtější než Tuchlovice, Senomaty a Újezd z českého remaku.

Řidič Má Tvrď Chléb – Ladislav Vodička (orig. There Ain't No Easy Run – Dave Dudley)

Textař Ladislava Vodičky se zřejmě nudil při jízdě v autě, tak hned po autoatlasu otevřel servisní manuál a napsal další skvost. Pokud vás čekají zkoušky v autoškolě, pusťte si párkrát tuhle písničku, a řidičák máte v kapse.

To Vadí – Petr Spálený (orig. Ob-La-Di, Ob-La-Da – The Beatles)

Další dokonalá předělávka. Petr Spálený zpívá o nevyzpytatelnosti lásky a jako bonus přihodí mou oblíbenou sloku o násilí na ženách: „V parku ti pak bere věci na hraní, všichni se ty holky zastanou. Když ji zbiješ, musíš dělat pokání, a začneš chápat věčnou pravdu nepsanou.“

Metro, dobrý den – Jiří Schelinger (orig. A National Acrobat – Black Sabbath)

Naprosto skvělá písnička od Black Sabbath, která se do Československa legálně dostala díky textu od Františka Ringo Čecha. Komunističtí kontrolóři patrně nedokázali odolat ódě na nově vzniklou podzemní dopravní síť. Ale buďme upřímní, kdo by odmítnul verše jako „Ať se mi posmívaj, já stále jezdím jenom sem a tam. Komu to nestačí, ať hledá si dopravu jinačí?“

Rozvod Evy a Vaška a jeho důsledky

O Evě a Vaškovi jste možná už někdy slyšeli. Proslavili se milostným hitem *Bílá orchidej* ze stejnojmenného alba. V roce 2024 ale zasáhla Česko strašlivá zpráva o rozvodu tohoto ikonického dua. Co stálo za jejich úspěchem a co způsobilo jejich pád?

Eva a Vašek Ševčíkovi se seznámili v kapele SURF, ve které oba působili. Své první album *Santa lucia* vydali už jako manželé v roce 1994. Největší sláva je ovšem potkala až v roce 2006 s vydáním alb *Bílá orchidej* a *Ave Maria*. Každý je znal a koncerty se pořádaly po celé republice. Poslední album Eva a Vašek vydali v roce 2007 pod názvem *Poupě lásky*, ale koncerty spolu pořádali dále.

V roce 2012 oznámil Vašek odchod do hudebního důchodu, své manželce ale stále pomáhal s její kariérou. Eva začala sólově zpívat jak v Čechách, tak v zahraničí. V roce 2015 se představila pod novým pseudonymem Eva Adams. Začali často létat z Čech do USA, a proto si koupili společný dům na Floridě, kde momentálně žijí se svou dcerou, která v Americe studuje. Na začátku prosince minulého roku Vašek prohlásil, že po 54 letech ukončuje veřejné vystupování.

Šok ale přišel znenadání. Podle dostupných informací Eva požádala o rozvod. Ten se uskutečnil 30. července. Vašek pro deník AHA řekl, že nechal manželku, aby si řekla, jaký majetek si chce nechat. Údajně to udělal, aby zkrátil soudní řízení a ušetřil za právníky.

Podle Vaška ji rozvod poradili rádci kvůli hudební kariéře. V září minulého roku se dle jeho slov pohádali o letenkách a okolo Nového roku mu již bylo jasné, že to skončí rozvodem. V tu dobu Eva oznámila, že začne zpívat se svým bratrem Hynkem a na Vaškově blogu se objevila dojemná zpráva o ztracené důvěře. Některá média už tehdy psala titulky o nefunkčním manželství, potvrzení jsme však dostali až nyní.

Vašek v rozhovorech řekl, že ho celá situace mrzí a bere ji jako osobní prohru. Exmanželka mu prý vzala vše, co by generovalo nějaký příjem. Plánuje se vrátit k hudbě a uvažuje o politické kariéře. Prý by si také rád našel partnerku. Eva se k situaci zatím nevyjádřila.

Je to smutný konec jedné éry a začátek nové. Duo se nepochybně zapsalo do dějin české hudby a dost možná o nich ještě v budoucnu uslyšíme. Do té doby na ně můžeme jen vzpomínat a popřát jim hodně štěstí. A pokud byste chtěli dostávat více aktuálních informací, doporučuji Vaškův osobní blog.

www.evaavasek.cz

Markéta Kubáčová

Jak komunismus ničil životy českých sportovců

Většina z nás by dokázala vyjmenovat hned několik Čechů, kteří dosáhli neuvěřitelných výkonů. Ne každý ale měl to štěstí, aby dosáhl doživotní slávy. Kolik z nich by mohlo dokázat o dost víc, kdyby nebylo komunismu?

Emigrace byla pro lidi symbolem naděje, pro vládu hrozbou. Existuje tedy hodně sportovců, kterým nebylo dovoleno odjet do zahraničí na mezinárodní závody, kde měli možnost ukázat své výkony světu. Jedním z těchto případů byly Letní olympijské hry 1984, které se konaly v Los Angeles. Na té nebyli kvůli bojkotu sportovci z 15 států včetně Československa. Oficiálně jim to nebylo dovoleno z obav o jejich bezpečí, dnes se již ví, že se komunisté báli emigrace sportovců do zahraničí.

Dalším případem bylo mistrovství světa v hokeji. Ve čtyřicátých letech nastala zlatá éra českého hokeje. To se ovšem změnilo v roce 1950, kdy nebyli čeští reprezentanti puštěni do Londýna na mistrovství. Oficiálním důvodem bylo nevydání

víz dvěma českým reportérům. Ve skutečnosti se tehdejší vláda bála emigrace sportovců, kvůli předchozím úspěchům českých tenistů. Část týmu si následně v hospodě stěžovala na vládu, což byl dostatečný důvod, aby někteří byli posláni do vězení, a to až na 15 let.

V sedmdesátých letech se v ČSSR začaly rozvíjet dopingové programy řízené státem. Celé řadě závodníkům to přineslo doživotní slávu a prestiž, existují však i případy, kdy kvůli strachu z odhalení nebyli sportovci puštěni na soutěže, které mohly být pro mnohé z nich vrcholem kariéry. Nejznámějším případem je běžkyně na lyžích Anna Janoušková. Té byla přítomnost anabolik v těle odhalena těsně před odletem na mistrovství světa, a nemohla se ho proto účastnit.

Existují ovšem i spekulace o tom, že doping stál některé sportovce život. Jako příklad bývá uváděna mistryně skoku do dálky Jarmila Nygrýnová-Strejčková. Ta v roce 1999 zemřela na rakovinu, někteří ale tvrdí, že nemoc byla způsobena, nebo aspoň ovlivněna dopingem v osmdesátých letech. Nic z toho ale není prokázáno.

Čtyřicet let komunistické nadvlády bylo složitým obdobím. Hodně témat z těchto časů je stále tabu. Československý sport sice v tomto období zažíval rozkvět – existuje hodně sportovců, pro které byla tato éra vrcholem kariéry. Je ovšem nutné pamatovat i na stinnou stránku věci a všechny příběhy, které neskončily šťastně.

Markéta Kubáčová

Oceán betonu a oceli

Pro mnoho lidí znamená každá budova s ostrými hranami „komunistickou architekturu“. Pokud také patříte do této společnosti, nebo naopak moderní architekturu obdivujete a chcete se o ní dozvědět něco víc, doporučuji vám shlédnout nový film *Architektura 58-89* z dílny českého rappera Vladimíra 518 a režiséra Jana Zajíčka.

Umělec Vladimír 518, vlastním jménem Vladimír Brož, vydal již před dvěma lety knihu, která nese stejný název jako nově vydaný film a věnuje se československým stavbám druhé poloviny 20. století. Tato často opomíjená etapa československé architektury se tak dočkala prvního většího a celistvého zpracování, které nyní míří do kin.

Nejedná se pouze o suchý výklad o hranatých domech – film je propleten rozhovory s architekty, kteří se na vzniku staveb podíleli a dokreslují tak atmosféru a (nejen) politický kontext celé doby. Mapuje poválečnou architekturu, přerušení kontinuity uměleckého vývoje v padesátých letech, ale i svébytnost českých a slovenských architektů, jejich odvahu zkoušet nové věci i přes represe komunistického režimu.

Záběry na architektonické perly jsou doplněny skvělým hudebním podkladem (co také jiného čekat od geniálního Vladimíra 518) a celý film je členěn do poměrně krátkých kapitol, takže ho zvládnou shlédnout i ti s otupenými dopaminovými receptory.

Dům bytové kultury. Věra Machoninová, 1981

Já si filmu vážím nejen proto, že se nebojí často tabuizovaného tématu normalizačního Československa. Příjemným překvapením bylo také to, kolik prostoru bylo věnováno slovenské architektuře, která je, minimálně u nás, téměř neznámá. Už jen proto stojí za to dokument vidět. Pro ty, kteří se architektuře až tolik nevěnují, by v něm mohlo být přehřel informací; na druhou stranu je podle mě dobrým začátkem pro lidi, kteří se o moderní stavby chtějí začít zajímat.

Pokud vás film alespoň trochu zaujal, určitě se na něj běžte podívat, ty dvě hodiny za to stojí. (Jako bonus možná v kině dostanete papírový model karlovarského hotelu Thermal ke složení.) Jestli nechcete trávit čas sledováním filmu, můžete se projít po centru Prahy a zvednout zrak. Třeba objevíte, že budovy, které jste dřív házeli do pytle „socialistickorealistickej ksindl“, mají své kouzlo.

Majda Majnerová

KDO NEMÁ RÁD PANENKU?

Panenko přece chutná velmi dobře, teda pokud ji někdo zvládne uvařit či upéct. Možností, jak tento úžasný pokrm připravit, je vskutku mnoho, ale který je ten pravý? Odpověď na tuto otázku nechávám otevřenou, neboť slovo panenka má více významů, ale zrovna toto jídlo není podle mě tak zajímavé. Ještě by si někdo mohl představit například panenku Barbie, avšak ta zas není moc česká. O žádné z těchto věcí však psát nehodlám, nýbrž o jednom poměrně známém bývalém československém fotbalistovi. A proč ho vlastně většina z nás zná?

Všechno to začalo 2. prosince roku 1948 jeho narozením v Praze. To, že se narodil ve velkoměstě, mu velmi pomohlo v jeho kariéře, jelikož měl české velkokluby velmi blízko. Jeho profesionální kariéra začala roku 1967, kdy začal hrát za pražské Bohemians, kde strávil pozoruhodných 15 let. Následně působil až do roku 1993 v rakouských mužstvech.

Pokud tohoto muže znáte, tak to bude nejspíše díky okamžiku, který mu změnil život; a celé tehdejší Československé socialistické republiky pověst. Dnes ho známe především pro jeho jedinečný styl pokutových kopů. Ale proč vlastně tento druh penalty většina zná už od dětství?

Všechno hlavní se odehrálo na mistrovství Evropy v roce 1976, kdy jsme se ve skupině umístili na prvním místě před Anglií, Portugalskem a Kypr. Už pouhá výhra ve skupině byla velkým překvapením, jelikož nás nikdo nepovažoval za favorita.

V té době bylo osm skupin po čtyřech národních týmech a postupoval pouze vítěz skupiny – v nich hrál každý s každým doma a venku.

Ve čtvrtfinále jsme velmi překvapili zdoláním SSSR, nejprve jsme hráli 2:0 doma a potom 2:2 venku. SSSR byl velmi zklamán, jelikož podlehl týmu, kterému skoro nikdo nevěřil. V semifinále začala atmosféra houstnout, jelikož jsme narazili na Nizozemsko. Zde se už hrál pouze jeden zápas, takže buď všechno, nebo nic. Na začátku jsme byli úspěšnější a hned po 19 minutách jsme vedli. Znovu jsme skórovali, tentokrát v 77 minutě, ale teď z toho mělo radost Nizozemí, jelikož jsme si dali vlastní gól. Celých 90 minut nerozhodlo a nastalo prodloužení, kde jsme, pro naše štěstí, zachovali chladnější hlavy a vstřelili gól 6 minut před koncem druhé části. Naštěstí jsme o 4 minuty později potvrdili svou nadvládu na hřišti a soupeřům už nezbyly síly na obrat.

Stalo se to, v co jsme snad ani nedoufali. Vydřený postup do finále, kde nás čekal nejtěžší soupeř, NSR. Soupeři byli naprostí favorité, nenechali jsme se však zastrašit a udeřili jsme vším, co jsme měli. Rovnou v osmé minutě jsme vstřelili gól a za 17 minut další. Radost nám zkazili hned o tři minuty později, pak jsme se sice dlouho drželi, ale gól v 89. minutě musel být pro naše hráče otravný. Do 90 minut se toho více nevešlo, následně muselo přijít prodloužení, ve kterém nepadl žádný gól, a tak musely jako ve správném finále rozhodovat penalty.

Úder jsme si vraceli tři série, ve čtvrté jsme proměnili. Tuto sérii uzavíral Hoeness, který pro naše štěstí přestřelil. Radovali jsme se, stačilo už jen proměnit, či aby soupeř nedokázal překonat brankáře. K míči se postavil hráč s číslem 7, rozeběhl se, lehce podkopl míč a obloučkem ho poslal do středu branky. Radujeme se z vydřeného titulu na úkor favorizovaného Západního Německa, které smutní, titul jim upláchl jen o 2 metry.

Může se už jen debatovat, co by se stalo, kdyby onen Němec penaltu trefil. Messi, Ronaldo, Ibrahimovič, ti a další napodobili styl pokutového kopu nazývaného Vršovický dloubák, dnes spíše známého jako Panenka. Takto se proslavil náš bývalý fotbalista Antonín Panenka.

Vojtěch Verner

ČAJÍK Z KABINETU

aneb spill the tea - professor's edition

V této rubrice vás vezmeme za dveře kabinetů a do myslí profesorů naší školy. Těm jsou pokládány otázky, na které byste se pravděpodobně jen tak nezeptali nebo by vám nemusely být zodpovězeny.

Právě z těchto důvodů je celý rozhovor anonymní. (Rod respondenta může být změněn.) Kdo na otázky odpovídal? To zůstane tajemstvím, jen na vás je vyčíst mezi řádky, o koho se jedná. Své tipy a otázky, na které by vás zajímala odpověď, nám můžete psát na Instagram @prestiznistudent.

Co by byla první věc, kterou byste udělal/a, kdybyste se probudil/a jako opačné pohlaví?

Patrně bych se šel/šla ujistit, že je svět ještě v pořádku. A případně hledal/a, kdo nebo co za takovou proměnu může. Nebo jestli jsem v tom sám/sama.

Je na Arabské někdo, kdo podle vás neumí učit nebo učí špatně?

Každý má nějaké postupy, které jsou k něčemu užitečné a k něčemu méně. Každému z žáků také sedne něco jiného. Tvrdit, že někdo neumí vyučovat, nevidím jako správné. Někteří kolegové by ovšem mohli využívat metody, které by ulehčily práci jak jim, tak žákům, ale přitom by byl takový přístup stejně efektivní nebo dokonce ještě efektivnější. Myslím tím konstruktivistický přístup k výuce i k žákům. Může jít třeba jen o vhodně zadanou skupinovou práci s jasným cílem nebo výstupem. A pokud bychom se bavili o tom, co znamená „vhodně“, tak je to velmi individuální.

Kdy jste naposledy brečel/a?

Přesně si to nepamatuju, ale myslím, že to bylo na začátku října. Řešil/a jsem nějaké méně příjemné osobní i pracovní záležitosti a nějak se to sešlo. Ono se říká, že smutkem musíme čas od času projít všichni.

Máte nějakou oblíbenou pohádku z dětství?

Krteček jako Večerníček vždycky vedl.

Jste spokojen/spokojená s aktuální politickou situací?

Nejsem toho názoru, že bychom byli ohroženi těmi, které jsme si zvolili. Neřekl/a bych tedy, že jsem nespokojen/a. Mám k některým postavám na naší politické scéně své výhrady a říkám si, jestli ta demokratická společnost 35 let po revoluci nezapomněla na to, s jakou politickou situací se tady naši předchůdci dnes a denně setkávali. Ale naštěstí nejsem toho názoru, že by vaše generace byla ztracená; je to ve vašich rukou.

Jak by znělo vaše životní motto?

Myslím, že by v něm bylo něco jako „*když můžeš udělat radost, musíš*“. To mám od jednoho českého spisovatele, který mě inspiroval. A pak bych přidal/a něco jako že „peníze budou a my nebudeme“, i když se můžeme někdy dostat do situace, kdy „my budeme a peníze nebudou“. A asi i další moudra.

Je někdo, koho vyloženě nesnášíte?

Já se snažím vyjít se všemi. I když si někdy o tom druhém mohu myslet svoje, snažím se ostatní respektovat. Nemám ale asi rád/a, když někdo dává najevo, že má pravdu, ačkoli sám ví, že ta pravda je někde jinde. S tím souvisí to, když si někdo hraje na někoho, kým není.

Jaký máte plat?

To je měsíc od měsíce odlišné a závisí to na počtu odučených hodin v daném měsíci. Odvíjí se to i od počtu různých akcí, které příslušný měsíc organizuju. Ale letos bych řekl/a, že jsem za svou práci zatím adekvátně finančně ohodnocen/a.

Co vám nejvíc vadí na studentech?

Na jedné straně asi to, že i když se snažím žákům opakovat, že nikdy nevědí, kdy mohou to či ono v dalších krocích (vysokoškolském studiu, zaměstnání) potřebovat, tak je to některým jedincům volné. Navíc u některých žáků vidím „jen“ vnější motivaci (nebo dokonce žádnou) k učení se – typicky „jen aby měli samé jedničky“ nebo „jen aby nějak prolezli“, což je ale asi do určité míry běžné. Počítáme od prvního ročníku s tím, že k nám na gymnázium jdou žáci proto, že půjdou následně na VŠ a snažíme se je na to připravit, což možná ne všichni umějí ocenit. Ono to celé asi souvisí také trochu s tím, že se dnes mluví o tom, že k uplatnění v zaměstnání není potřeba vysoká škola, ačkoli si stále myslím, že je to výhodou.

Další pohled se týká přesvědčení žáků, že budou dělat po maturitě už jen to, co je bude bavit. Anebo že se nechtějí specificky „tohle“ na gymnáziu učit, protože je to nebaví nebo nezajímá. Ale v životě se nevyhneme situacím, které nám nejsou příjemné. A někdy mám pocit, jako kdybychom se snažili vše takové nepohodlné ve škole oddálit nebo minimalizovat, abychom se podíleli na studiu bez jakýchkoli překážek; což dobře nejde.

Ale faktem zůstává, že celkově jsem se svými žáky na GA spokojen/a a věřím, že mají velké předpoklady být šťastni v tom, co budou dělat.

Eliška Doležilková

Česká stopa ve světě:

Seznam Čechů, na které si vzpomenout, než emigrujete

Znáte to, sledujete nejnovější Kantar a nestačíte se divit, protože by Babiš a Okamura spolu postavili vládu. I když by adekvátní reakcí na toto zjištění pravděpodobně byl nákup jednosměrných letenek třeba na Island, nestrachujte se, tyto čtyři legendy ČR vám snad budou stát za to, abyste nerezignovali na své češství.

prof. Josef Hynie

I když vás může jeho titul nudit, nebojte se ničeho, má jej oprávněně! Pan profesor byl zakladatelem první sexuologické laboratoře na světě, a Češi se tedy stali průkopníky v oblasti sexuologie (i když to dnes tak nevypadá, smh). Tým pana profesora se zabíral plodností a výzkumem ženského orgasmu. Docela zapomenutá perlička na české vědecké scéně.

Stanislav Grof, Ph.D

Zdrogovat své kamarády LSD a následně poslouchat jejich příběhy, nahrávat si to a ještě za to dostat zapláceno? Ne, to není sen průměrného ostravského středoškoláka, nýbrž pracovní nasazení pana Stanislava Grofa. Jedná se o zakladatele transpersonální psychologie, jež pomocí psychedelik přivádí člověka do tran-

su a následně zkoumá jeho psychiku. Moudří (ti, kteří dělají SCIA) vědí, no a vy ostatní máte o důvod víc být pyšní na své občanství. PS: neberte drogy, ani když vám kamarád říká, že je Stanislav Grof.

Věra Čáslavská

Abych to taky trošku genderově vyrovnal, jsem povinen zde uvést tuto sportovní ikonu. Nejen, že se jedná o nejúspěšnější českou olympioničku (se svými 11 olympijskými medailemi strčí do kapsy nejednoho čutálistu), ale také o jednu z předních postav (a bohužel i obětí) českého disentu. Po tom, co na olympiádě roku 1968 neuznala (neférové) dorovnání bodů sovětské gymnastky, což zapříčinilo to, že se o zlato musela dělit, ji doma čekalo peklo – zákazy závodů, trénování a konec kariéry. Věra Čáslavská byla světem tolik milovaná, že jí Japonsko dokonce nabídlo honorární občanství, které však odmítla. Jen pro informaci, získat japonské občanství trvá více než deset let a oběti za přijetí do japonské společnosti je například zřeknutí se vlastní, nově „cizinecké“, rodiny.

Ivana Trump

Třešnička na konec. Ve světle amerických prezidentských voleb nemůžu nezmínit tuto paní, která svou železnou trpělivostí překonala nás všechny dohromady.

Nejen, že dovedla několik let žít (skoro) pod jednou střechou s Donaldem Trumpem a zplodit s ním tři děti (Ivanku, Donalda jr. a Erica), ale také si díky nově nabytému bohatství tak trošku dělala legraci z československých úřadů. Jako náhradnice Československého olympijského týmu mohla Ivana odcestovat do Spojených států, kde si Donalda Trumpa vzala. Protože však byla duší pořád Češka, pendlovala mezi USA a ČSSR a její děti tak mohly trávit zimy v miliardových sídlech rodiny Trumpových a léta zase u babičky na Moravě.

Jestli to zvládla Ivana Trump, zvládneme to i my. Najdeme v sobě kus cynismu, volme normální strany, přidejme trošku ruku k dílu jménem demokracie a důvodů, proč odejít, hned ubude.

Marek Barbuš

KAM TO PŮJDEME ZAPÍT?

S příchodem podzimu se pomalu, ale jistě začínají limitovat možnosti pro nás chudé studenty, kteří si v pátek či v sobotu (když je krize, tak i v úterý) rádi někam vyrazí. Čím dál jsme od letních prázdnin, tím dříve se stmívá a je větší zima. V tuhle chvíli už si v pátek večer nesesedeme na zahrádku ani se neprojdeme noční Prahou. Přichází období hospod; ne že bychom do nich chodili pouze přes zimu, ale právě teď nemáme jinou možnost. Naše redakce provedla podrobný výzkum pražských podniků, aby vám mohla předat kvalitní rozbor těch nejlepších. Pojďme se tedy podívat, kam v centru zajít na dobré pivo, cider nebo levného panáka.

V České republice je povoleno konzumovat alkohol až po dovršení 18 let. Tímto článkem nikoho nenabádáme ke konzumaci alkoholických nápojů. Ve všech níže zmíněných podnicích je možné zakoupit i nealko.

Popocafepetl Club

Řetězec *Popocafepetl* má po Praze hned několik poboček. My jsme navštívili jednu v ulici Michalská, kde právě v pátek probíhala akce Chupito za 25 korun do 22:00. Lákavou nabídku jsme samozřejmě vyzkoušeli a hodnotíme palcem nahoru. Co se piva týče, v Popocafepetlu točí Poutníka a Březník za 44 korun, Hoegaarden za 66 a IPU za 58 korun.

Do podniku jsme dorazili kolem osmé hodiny a stěží jsme našli volný stůl. Doporučuji tedy rezervaci nebo, jako my, si najít skupinku milých lidí u velkého stolu, kteří vás nechají si přisednout. Zároveň nezapomeňte hotovost, ničím jiným se zde totiž platit nedá.

Hany Bany

Dalším podnikem, kde s kartou nepochodíte, je Hany Bany. Nachází se tři minutky od zastávky metra Staroměstská. Točí zde Smíchov, a to od světlé desítky přes nefiltr až po řezané (45 korun) a taky Plzeň (65 korun). Pokud váš večer začíná již ve tři, v Hany Bany můžete využít Happy hour, která trvá do 16:00 a ke každému Staropramenu dostanete druhý zdarma. Kromě piva zde najdete i míchané drinky (gin tonic 135 korun) a panáky (chupito 70 korun). Do 22:45 zde můžete i povečeřet, jídla se pohybují kolem dvou stovek.

Přes den kavárna, v noci irský bar – takto se Hany Bany prezentuje na svých webovkách. Denní atmosféru bohužel potvrdit nemohu, co se ale té večerní týče, rozhodně mohu návštěvu doporučit. Pokud byste se sem chystali později než ve tři, opět doporučuji rezervaci, podnik je poněkud malý.

Myslíš?

Z Můstku se přes Perlovou ulici dostanete až k baru Myslíš?, který se specializuje na piva z malých pivovarů a lokální veganské pochoutky. Na výběr mají kolem 12 druhů pív, které jsou poměrně dražší. Třetinka se pohybuje mezi 50 a 90 korunami. Bar má dvě patra a v suterénu se obvykle konají koncerty nebo stand-upy. Program naleznete na jejich Instagramu (@myslis.cz)

Zázemí 2

Dalším menším podnikem, který se nachází ve stejné ulici jako Popocafepetl Club je Zázemí 2. Už před osmou hodinou zde nenajdete prázdný stůl, proto opět doporučuji rezervaci nebo brzký příchod. Pokud vyrážíte v menším uskupení, možná budete mít štěstí a najdete místo u baru.

Pivní nabídka obsahuje Vinohrady 11° (60 korun), Platana 11° (50 korun) a Démona 13° (50 korun). K porovnání cen míchaných drinků, již zmiňovaný gin tonic zde pořídíte za 95 korun.

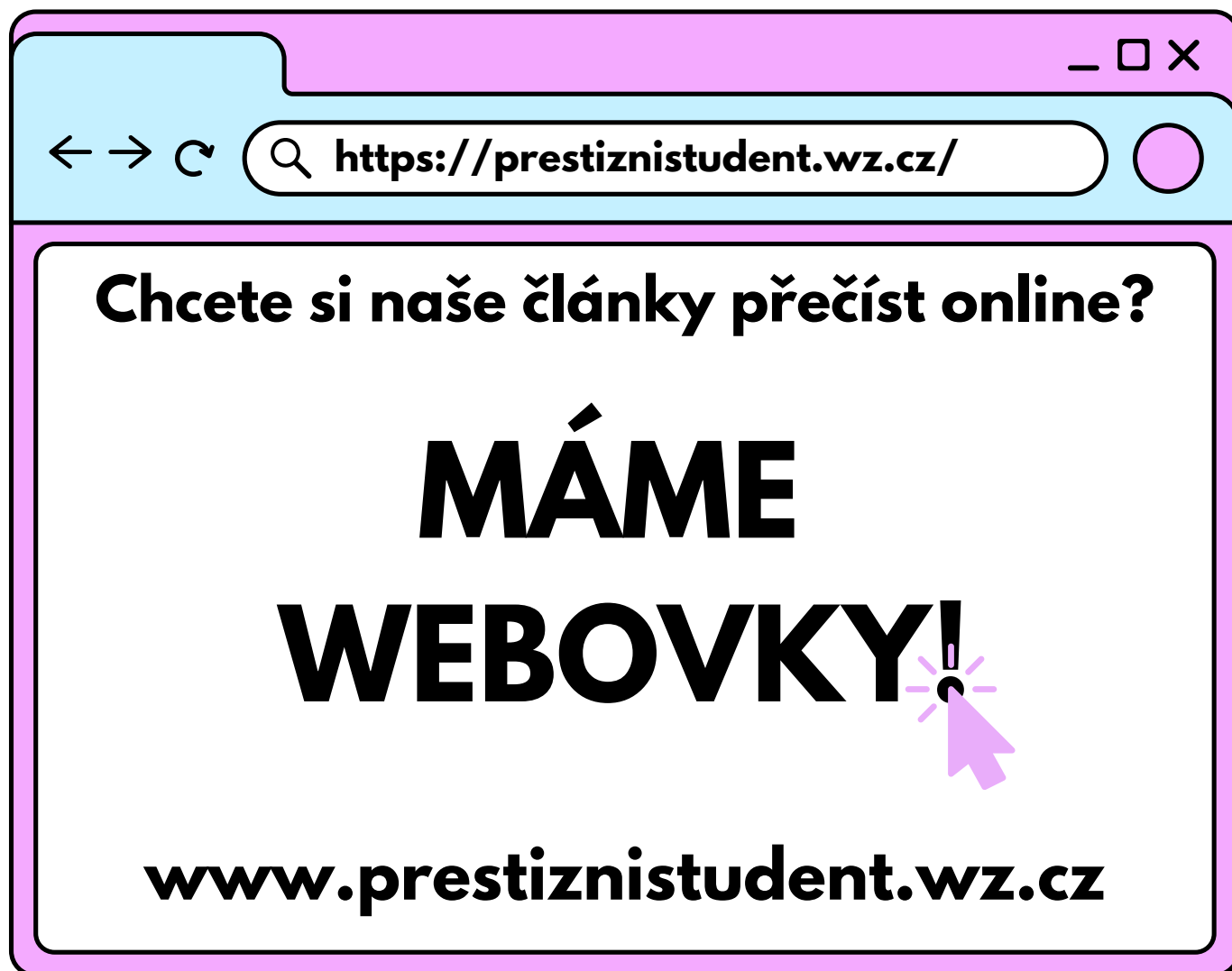
Skautský institut

Skauták snad není potřeba ani představovat, pokud se náhodou ochomýtnete na Staromáku, jeho návštěva je nevyhnutelná. Přes den na kafe, v podvečer na pivo. Točí zde Únětice 10° i 12° (60/70 korun) a také Cider (deci za 25 korun). Prostory institutu jsou známy hlavně svým vnitroblokem, na vysedávání venku je ale už poněkud zima. Žádný strach – institut nabízí i vnitřní prostory, které opět nejsou zas tak velké, proto také doporučuji rezervaci.

NAPA bar and gallery

NAPA je bar s fotbálkem, šachy, kulečnickem, klavírem a samozřejmě pivem, který naleznete pod Pražským hradem. Točí zde Vinohradskou 11° (45 korun), Lobkowiczkou 12° (45 korun) a Kounickou 11° (38 korun). Mají zde i velký výběr whisky, likérů a dalších delikates. V prostorech baru se často pořádají výstavy a vernisáže nebo křty knížek. Program akcí najdete na jejich Instagramu (@napabar).

Pavla Chalupová

Největší Čech všech dob: Výcucy z politologie vol. 7

Svoboda a přímá demokracie (SPD) je jedna z mnoha antisystémových hnutí, které využívají možnost v Parlamentu do všeho zasahovat a obstruovat, ale nic kloudného nevymyslet. Strana vznikla v roce 2015, kdy po vytunelování předchůdce tohoto rusofilního subjektu – Úsvitu přímé demokracie – Tomio Okamura s Radimem Fialou z hnutí odcházejí a zakládají SPD, jehož jsou dodnes předsedou a místopředsedou.

Hnutí je velmi těžko politicky definovatelné – zprvu se tvářilo pouze jako krajně pravicové, každopádně dnes se jedná o typickou populisticky pravicovou, antisystémovou, anti-institucionální, euroskeptickou stranu, jež míří hlavně na jednoduché voliče – většinou bez vyššího a středního vzdělání, mimo velká města. Je pro snižování platů politiků, odsun ukrajinských uprchlíků, proti čemukoliv co by nastavilo rovnoprávnost LGBTQ+ komunity, referendum o výstup z EU a NATO a silný a soběstačný stát. Tomio Okamura prosazuje přímou demokracii podobnou Švýcarsku, ale jeho názory spíše vypadají, že z nás chce udělat Rusko.

V poslední době SPD ve volebních trendech ztrácí – z kdysi stabilních 10 % se pohybuje na hranici 5 %, a tak se snaží o jakousi revitalizaci. SPD v posledních volbách kandiduje v koalici s Trikolorou a dalšími antisystémovými subjekty, a jejich rétorika se z lehce xenofobní stala jednoduše přímo rasistická. Nyní už jen čekáme na změnu názvu ze Svoboda a Přímá Demokracie na Svoboda a Přísná Demagogie.

SPD nabylo úspěchu po migrační krizi v roce 2015, kdy v konzervativní české společnosti přetrvával xenofobní a islamofobní sentiment. Tomio Okamura doslova naskočil na vlnu dezinformací a dostal své hnutí do Sněmovny ve volbách v roce 2017 se ziskem 22 mandátů. V roce 2019 se SPD povedlo ve volbách do Evropského parlamentu získat 2 mandáty. Ve sněmovních volbách v roce 2021 SPD získalo o dva mandáty méně a v roce 2024 ve volbách do Evropského parlamentu SPD přišlo o jeden mandát.

Marek Barbuš

STUDENTSKÉ KAVÁRNY V CENTRU A OKOLÍ

Kaaba

Ať už je pro vás zásadní přátelská živá atmosféra, příjemná obsluha, výborná káva či něco menšího k zakousnutí, Kaaba má všechno. Ideální je to tu jak pro uvolněné study sessions, tak pro srazy s kamarády. Tomu mimo jiné nahrává i různorodý playlist, který nijak neruší, a přesto skvěle doplňuje atmosféru tohoto retro podniku. Kaaba je prostě svá a ať už sem zamíříte z jakéhokoli důvodu, nejdete tu většinou přesně to, co potřebujete. Navíc se tahle vinohradská kavárna s šedesátkovým designem nachází jen pár minut pěšky od stanice metra Muzeum a stojí přímo u Riegrových sadů.

Radiocafe

Když je Kaaba výjimečně zcela plná, bývá právě Radiocafe mým plánem b. Tato kavárna se nachází v budově Českého rozhlasu, a i když možná není zcela charakteristicky studentská, strávený čas si zde ve správný den vychutnáte jako málokde. Potichu hrající rádio, prostorný a stylový interiér a celkově klidná a uvolněná atmosféra jsou dokonale vyhovující pro čtení, studování či „schůzkování“ – cokoli preferujete.

Dobrá trafika

Další kavárna na tomto seznamu na vás čeká v srdci Vinohrad na Korunní nebo přes řeku na Újezdě – má totiž rovnou dvě úžasné pobočky. Dobrá trafika je výrazná především svou vintage atmosférou a interiérem. Rozvrzané dřevěné židle a křesla vás pocitově přesunou přinejmenším o půlstoletí nazpět a v pohodlném „hřejivém“ prostředí tohoto podniku se budete cítit jako doma. Pokud nemáte zrovna chuť na výbornou kávu či čaj, můžete sem samozřejmě také zajít (nejen) na pivo – a to ideálně rovnou se skupinkou kamarádů. Součástí kavárny je také právě klasická trafika, která jednoznačně uspokojí většinu vašich zbylých potřeb.

Mistral Cafe

Tato příjemná a stylová kavárna přímo u stanice metra Staroměstská nabízí kromě širokého nápojového a jídelního lístku také moderní a světlý interiér plný zeleně. Prostory Mistral Cafe se neustále linou tóny klidných hitovek vycházející z všudypřítomných reproduktorů a atmosféře tohoto podniku dodávají specifický ráz také nepřehlédnutelné neony. Perfektní je to zde především pro uvolněné schůzky a samostudium.

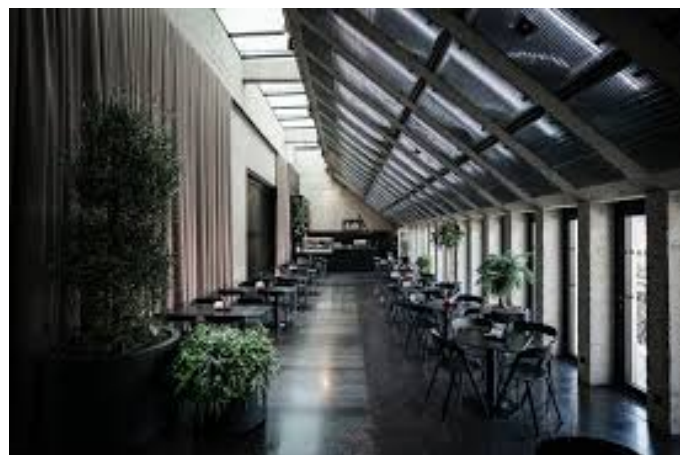
Skautský institut v Rybárně

Kvality tohoto podniku oceníte především v teplejších měsících – v zimě si totiž k Vltavě s nápojem sedne málokdo. I přesto ale vnitřní prostory „Skautaku“ nabízí mimořádně pohodlnou atmosféru a pokud se na Kampě potřebujete někde ohřát, poslouží vám tato kavárna přímo na výbornou. Celý interiér navíc prostupuje vyloženě studentský „vibe“ a i díky příjemné obsluze vám tu za každých okolností bude prostě fajn – pokud tedy najdete místo k sezení. Za zmínku také stojí Skautský institut na Staromáku, pro který platí prakticky stejné charakteristiky.

Kunsthalle Café

V horním patře budovy, kterou nejspíše znáte jako galerii, najdete i přidruženou kavárnu. Ta je sama o sobě moderní, čistá a nabízí úžasný výhled na Hradčany. Kavárna také disponuje nádherným prosvětleným interiérem a vaše potřeby jistě uspokojí, ať už sem zamíříte mentálně vyčerpaní přímo z prostorů galerie nebo „jen tak“ za účelem studia či srazu.

Kolektor

V prostorách Veletržního paláce naleznete nejen fascinující výstavy, ale právě i kavárnu Kolektor. Mimo občasné akce je zde hlavně úžasný klid a pohoda. Interiér podniku díky mimořádně vysokým stropům působí příjemně vzdušně a v denních hodinách jistě oceníte přirozené světlo, které se do kavárny dostává přes prakticky zcela prosklenou stěnu budovy. Pokud zrovna neprahnete po kávě, čeká zde na vás také pivo nebo skvělé drinky.

Vojta Rotta

**SLEDUJ NÁS NA
INSTAGRAMU!**

@prestiznistudent

Čím jsou Češi typičtí?

Češi jsou zvláštní národ. Mají opravdu pestrý repertoár zvyků, které by se daly shrnout pod heslo „hlavně pohodlně a za málo peněz“. Jsme národ, který vymyslel, jak mít svátky plné absurdních rituálů, ponožky v sandálech a jak kritizovat vše, co nám přijde pod ruku – včetně počasí, politiky a front na poště. A některé věci děláme prostě jen tak, protože nás to už tři sta let baví.

Začneme naší fascinující schopností zařídit si věci po svém. Z doby komunismu nám zůstala vrozená improvizace: když něco nemáme, určitě to má soused. A pokud ne, tak to nějak „zařídíme“. Češi jsou mistři „vypůjčit si“ cokoli, popřípadě to ukradnout z hotelu. Tomu se říká kreativita.

Další klíč – láska k pivu. To není jen nápoj, to je národní symbol. Češi vypijí nejvíc piva na světě, ať už na oslavu nebo smutek. Hospoda je pro nás druhým domovem, kde se řeší život, politika i fotbal. A když už jsme u stylu, nelze nezmínit ponožky v sandálech. Praktické, pohodlné a... no, svět je nechápe, ale my víme, že dávají smysl.

Další ikonou je naše slabost pro slevy. Jakmile je něco zlevněné, musí to být dobré. A když se ještě stihneme u regálu pohádat, jestli ten kečup ve slevě vážně potřebujeme, je to ideální nákup. Přitom všem zvládneme ještě kritizovat všechno kolem. Češi si prostě rádi zanařádávají, ale to je pro nás spíš forma terapie než negativita.

Naší velkou vášní jsou i staré pohádky. Kdo neviděl Mrazíka nebo Tři oříšky pro Popelku aspoň stokrát, jako by nebyl Čech.

A když přijde vánoční čas, přidáme k tomu další z našich podivuhodných zvyků – kapra ve vaně. Není nad to, když děti kapra pojmenují a o dva dny později ho mají na talíři.

A co tradice? Ty české jsou někdy tak zvláštní, že ani my sami nevíme, proč je dodržujeme. Polévání vodou na Velikonoce, šlehání pomlázkou nebo házení střevice o dveře – tohle by mnohé cizince asi zaskočilo.

Když se podíváme do historie, jedním z našich nejvýraznějších „řešení problémů“ byla vždy defenestrace. Vyhodit někoho z okna se zdá drsné, ale my to brali jako efektivní způsob vyjádření nespokojenosti.

Nakonec všechno zakončíme fanděním fotbalu a hokeji. Ať už vyhráváme nebo prohráváme, stadionem (nebo hospodou) se nese hlasitě „Góóól!“ nebo nadávky na rozhodčí.

Jsme zvláštní, někdy trochu složití, ale právě díky těmto detailům jsme tak jedineční. Stačí nás vidět s pivem v ruce a sandály s ponožkami, a je jasné: „Jo, tohle jsou Češi.“

Majda Kozlová

© Prestizní student 2024

Číslo dvacáté šesté

@prestiznistudent

Předej prosím časopis
někomu dalšímu.

